

Bidden om de eenheid met God te beleven

In dit onderricht zullen we zien dat het gebed voor Pierre Goursat essentieel was, dat het het fundament van zijn leven was.

Laten we, om te beginnen, ons afvragen wat de betekenis is van het christelijk gebed?

Het vierde deel van de *Katechismus van de Katholieke Kerk* is gewijd aan **het christelijk gebed**. Dat wordt voorgesteld als een gave van God (n° 2559-2561), als verbond (n° 2562-2564), als communio (n° 2565). Hoe kun je dit in enkele woorden samenvatten ?

Het gebed brengt ons in aanwezigheid van God, de levende God. Het is de plaats voor uitwisseling en communio waar we ons leven aan God geven en naar Hem luisteren om beschikbaar te zijn voor het beroep dat Hij op ons doet. In het christendom, in tegenstelling tot andere geloofsovertuigingen, heeft het gebed niet als doel om ons open te stellen voor kosmische energieën, voor de natuur, maar voor God de Vader, de Volledig-Andere, de Almachtige. Hij is transcendent, Hij gaat ons oneindig te boven, maar Hij heeft zich aan de mensen geopenbaard in de geschiedenis en Hij verlangt ernaar zich aan ieder van ons persoonlijk te openbaren. God komt tot ons door de Menswording van zijn Zoon, Jezus, die onze menselijkheid heeft aangenomen, zich tot één van ons heeft gemaakt, onder ons is gekomen als een klein kind, zwak en kwetsbaar.

Het christelijk gebed brengt ons in relatie met een persoon, Jezus.

Op alle belangrijke momenten tijdens zijn openbare leven **bad Jezus tot zijn Vader**, soms de hele nacht, zoals bijvoorbeeld vóór hij de 12 Apostelen riep (vgl. Lc 6, 12-13). Of Hij stond ruim voor zonsopgang op om op een eenzame plaats te gaan bidden (vgl. Mc 1, 35), of hij trok zich terug op de berg, zoals bij de Gedaanteverandering (vgl. Lc 9, 28). Zoals Hij in zijn gebed een intieme communie met zijn Vader onderhield, zo kunnen wij, als we tijd nemen om tot Jezus te bidden, onze persoonlijke relatie met Hem versterken en tot een familiariteit, een speciale intimiteit met Hem komen. Door onze trouw aan het gebed tonen we Jezus onze verbondenheid en onze liefde, onze vastberadenheid om Hem te volgen. Het gebed opent innerlijke ruimtes in ons. Het is noodzakelijk voor de heiligende genade die zich in ons kan ontplooiën en werken en die ons zo beetje bij beetje verandert, ons vernieuwt, ons verenigt en heiligt.

D) Voor Pierre Goursat was het gebed een prioriteit van levensbelang

Toen Pierre Goursat zich op 19-jarige leeftijd bekeerde, begreep hij dat God hem opriep om een aanbidder te zijn. Vanaf dat moment nam hij elke dag lange tijd voor gebed, waardoor hij steeds meer op Christus ging lijken en een steeds diepere, intieme relatie met Hem kreeg. Toen hij het familiepension beheerde in het decennium 1940-50, ging hij altijd bidden in de kerk Saint-Philippe du Roule waar zijn moeder hem mee naar de mis nam toen hij klein was. Hij ging ook vaak naar twee plaatsen waar de eucharistie dag en nacht uitgesteld was: in de kapel van de paters van het Heilig Sacrament in rue de Friedland, in de buurt waar hij woonde, en ook naar de Sacré-Cœur-basiliek, in Montmartre.

In het begin van de Gemeenschap koos Pierre ervoor om de eerste residentiële huiskringen waar hij met jongeren woonde te vestigen op die twee plaatsen, die verbonden zijn met de eucharistische aanbidding, om de religieuzen, die niet meer op hun eentje konden zorgen voor de aanwezigheid bij de dag en nacht uitgestelde Eucharistie: in 1974 in Gentilly, de universitaire parochie, bij de deur van de hoofdstad, en vervolgens in 1975 in rue Gay-Lussac, "in het quartier latin" in het hart van Paris. In die tijd, en later toen hij in 1978 met zijn naaste medewerkers naar de Péniche was verhuisd, bad Pierre elke dag lange tijd. In het hart van al zijn activiteiten (in zijn beroepsleven en later in de Gemeenschap), ondervond hij de dringende noodzaak om zijn Heer in de eenzaamheid op te zoeken. Het gebed was de plaats waar Pierre in God rustte, zich openstelde voor zijn levenbrengende aanwezigheid en alles haalde uit die zuurstof die onmisbaar is voor het geestelijk leven, want « het gebed was zijn adem, zijn levendigheid », zegt een zus van de Gemeenschap. De uitstorting van de Geest versterkte zijn dorst naar het gebed. Hij kon niet meer zonder, ondanks het eindeloze beroep dat op hem gedaan werd.

In 1972 schreef Pierre deze zinnen aan een priester : « *Ik heb het gebed, de gebedstijd, fysiek nodig, anders stik ik en word ik verdrietig. Zodra ik me er weer toe zet, komen de vreugde, de vrede en het licht weer terug [...]. Het is niet alleen een gebedstijd [die ik nodig heb], maar ik moet steeds bij Jezus zijn* »¹.

Martine Catta die met Pierre op de Péniche woonde, schrijft in haar boek *Paroles (Woorden van Vuur)* :

« Wat bovenal en altijd raakte aan hem, was dat hij van binnenuit tegelijk een eenvoudige vreugde uitstraalde en een vuur dat zijn hele wezen doorstroomde en vervulde. Hij leek vervuld van een innerlijke aanwezigheid die hem duidelijk, ongeacht de omstandigheden, vervulde, en waarnaar hij altijd luisterde [...]. Hij droeg altijd iets van die aanwezigheid over en Pierre vervaagde daarachter. Je merkte dat hij verlangde ons te laten binnengaan in het mysterie dat hij beleefde [...] »².

Een priester buiten de Gemeenschap die Pierre een aantal keer had ontmoet, zei over hem: het « draaide niet om hemzelf, maar om een Ander; hij droeg een aanwezigheid met zich mee ».

1) HET GEBED IS GEEN OPTIE, MAAR EEN PRIORITEIT VAN HET CHRISTELIJKE LEVEN

Paulus schrijft : « *Wijdt u trouw aan het gebed, wees daarbij waakzaam en dankbaar* » (Kol 4, 2 in het Frans staat er 3, 2, maar dat is dus fout!). Voor Pierre Goursat is het persoonlijke gebed altijd essentieel geweest. Hoe beleefde hij dat en wat zei hij daarover?

Het gebed was de manier waarop Pierre zijn liefde voor God uitdrukte. En het had voorrang boven alles. Wanneer Pierre Goursat bad, gaf hij zich totaal aan God over met zijn brandende verlangen om zich gelijkvormig te maken aan Zijn wil en heel zijn leven te richten naar het licht van God. Hij sprak veel over de liefde van God en nam zijn broers en zussen mee naar Hem. De tijd die hij in gebed aan God gaf was de uitwerking van die immense liefde voor God, zoals talloze getuigenissen van broers en zussen die hem goed gekend hebben, met hem hebben samengewoond of gewerkt, laten zien. Ik haal er enkele aan: « *Zijn gehechtheid aan God openbaarde zich door het feit dat God altijd op de eerste plaats stond, in alles.* », zegt de één. En een ander preciseert: « *Wat hem tekent is zijn persoonlijke hechting aan Christus, luid en duidelijk, zowel in zijn manier van zijn als in zijn gebed en de manier waarop hij zich uitdrukte [...]. Hij zei vaak : "We moeten van Jezus houden!"* ».

Voor Pierre was het gebed een liefdesontmoeting met Jezus. Hij schreef: « *Bidden, dat is van Jezus houden. Dat is hem een onderhoud schenken. Je zou kunnen denken dat hij ons een onderhoud schenkt. Maar zo is het helemaal niet. Hij is er altijd, dag en nacht, om op ons te wachten, Hij wordt nooit moe en wij zijn het die Hem niet ontvangen. Dus als wij ons openstellen, denk je dan Zijn vreugde is, hoe goed we ontvangen zullen worden* »³.

In de luidruchtige en drukke wereld waarin wij leven is het nodig "gebedspauzes" te houden, stil te staan om rustig de tijd te nemen voor een ontmoeting in stilte. Onze relatie met Christus groeit elke dag in het persoonlijke gebed. Daarom spoorde Pierre Goursat ons met nadruk aan om tijd te vinden voor lange gebedstijd. Hij zei: « *Het persoonlijke gebed is heel belangrijk. Als jullie geen half uur per dag kunnen bidden, gaan jullie naar de verdommenis, dan gaan jullie compleet naar de verdommenis* »⁴. Maar hoe moeten we tijd vrij maken voor God in ons vaak overvolle dagprogramma? Als men hem dat tegenwierp, antwoordde Pierre dat « *bidden geen tijdverlies is, maar tijdwinst!* ».

Hij raadde iedereen aan om met aandacht zijn activiteiten te bekijken en te stoppen met dat wat niet essentieel was. Hij vertelde wat de heilige Franciscus van Sales had geantwoord aan een bisschop die hem had toevertrouwd dat hij het te druk had om dagelijks een uur te bidden. Hij zei tegen hem: « *Nou, dan moet je twee uur bidden!* »⁵. Pierre nodigde ons uit om niets te missen van die belangrijke dagelijkse ontmoeting en om daarom, om zichzelf op voorhand te helpen, het in onze agenda te schrijven na op de avond tevoren na te denken wat het beste moment zou zijn om het niet te missen.

Hoewel het gebed de bron van genades is, is het soms ook een strijd: vooral om er elke dag trouw aan te zijn, maar ook om niet in slaap te vallen als je moe bent en zijn geest op de Heer gericht te houden gedurende het uur dat we aan Hem wijden. We lopen het risico ontmoedigd te raken als we "dorheid" beleven of als we afgeleid raken. Pierre legde uit dat het hem soms moeite kostte om verenigd met Jezus te blijven en dat hij dan leunde op degenen met wie hij samen in gebed voor het Heilig Sacrament was.

Pierre legde uit dat het hem soms overkwam dat hij in slaap viel tijdens zijn gebedstijd en zei met gevoel voor humor dat hij was als een « *een snurkend houtblok* »⁶ dat in de haard ligt te sissen.

Ik citeer hem : « *Als je erg droog bent, is het niet verkeerd om bij de voeten van de Heer te gaan zitten en Hem te zeggen: "Ik ben een goed houtblok, laat me een beetje in het vuur roosteren, dan koester ik me rustig en slaap rustig in". Als je snurkt, is de ander er [de broer die naast me zit te bidden] die zegt: "Let op, je valt in slaap!". En dat is heel eenvoudig. Je zegt: "Je aanbidt, je bent er om er te zijn, en dat is alles". Toch is het ontspannend. Want als je alleen min je slaapkamer bent, dan kijk je om en zeg je bij jezelf: "Wat doe ik hier eigenlijk" ? »⁷.*

1 Brief aan een priester, 1972 (L008).

2 Martine Catta, Pierre Goursat. *Paroles*, Paris, Éditions de l'Emmanuel, 2011, 87. *Woorden van Vuur*, Betsaida/Emmanuel 's-Hertogenbosch 2017.

3 Aantekeningen ter voorbereiding van een inleiding, eind 1971 (M02).

4 Gemeenschapsweekend met de eerste engagementen binnen de Gemeenschap, 19 juni 1977 (E023).

5 Vgl. retraite van de Broederschap van Jezus, Paray-le-Monial, 30 december 1977 (E027).

6 Gemeenschapsweekend, 21 juni 1981 (E056).

7 Gemeenschapsweekend in Chevilly-Larue, 19 juni 1977 (E023).

2) ZONDER OPHOUDEN BIDDEN, ONDER ALLE OMSTANDIGHEDEN, OM DE EENHEID MET GOD TE BELEVEN

Paulus schrijft: « Bidt en smeekt in de Geest bij elke gelegenheid en op allerlei wijze. Houdt daartoe nachtwaken, waarbij gij met volharding God smeekt voor alle heiligen. » (Ef. 6, 18) en ook: « Weest altijd blij. Bidt zonder ophouden. Dankt God voor alles. Dit is het wat God van u verlangt in Christus Jezus » (1 Tess. 5, 16-18). Deze aansporingen aannemend, zei Pierre: « Zoals jullie weten moeten we dus bidden, bidden zonder ophouden », en met gezond verstand voegde hij eraan toe: « en dan moeten we het ook nog doen... »⁸.

Voor Pierre Goursat is in gemeenschap leven een genade om ons te ondersteunen en te bemoedigen in het gebed en moeten we profiteren van alle gelegenheden om samen te bidden en onszelf zo stimuleren om de liefde van de Heer in ons te laten groeien. Ik geef jullie **een voorbeeld**. In de zomer van 1979 had Pierre Goursat een retraite van de Broederschap van Jezus georganiseerd in het Heilig Land. Eén gebeurtenis tekende alle pelgrims. Toen we al geruime tijd voor gebed hadden genomen bij de put van Jacob in Sichem, vroeg de orthodoxe priester die de bewaarder van die plaats was, ons om te vertrekken. We waren net begonnen naar onze auto's terug te gaan, toen Pierre ons tegenhield en sterk bij ons aandrong, terwijl hij zei: « Zijn jullie je bewust op welke plaats jullie zijn? Dit is plek van de ontmoeting met de Samaritaanse vrouw, dit is de plek van de ontmoeting met de Heer, de Heilige Geest! Jullie missen waar het om draait! Kom terug om te bidden! ». Zoals je ziet was voor Pierre het gebed belangrijker dan al het andere.

Pierre mediteerde vaak over hoofdstuk 15 van het evangelie van Johannes waar Jezus tegen zijn leerlingen zegt: « Blijft in Mij, zoals Ik in u ... Wie in Mij blijft, zoals Ik in hem, die draagt veel vrucht, want los van Mij kunt gij niets » (Joh. 15, 4-5). Hij becommentarieerde die verzen in zijn inleidingen en bevestigde: « Het geheim is te blijven in Zijn liefde. Hij vraagt ons: "blijf". Het is een bevel, het is een advies. Dat is waar het om draait! »⁹. Hij legde veel nadruk op dat punt en zei: « Het doel, waar het om gaat, is de eenheid met God »¹⁰.

Wij waren geraakt toen we zagen hoe hij die eenheid met God zocht te beleven onder alle omstandigheden. Pierre legde het ons uit: « **Het doel is te komen tot onophoudelijk gebed, maar zonder zichzelf te forceren.** Verliefde mensen doen hun werk, maar ze denken de hele tijd aan de ander, zonder ophouden. En wij zijn verliefd op Jezus. En stapje voor stapje denken we de hele tijd aan Hem. Dus waar je ook bent, bid je het rozenhoedje, ga je lofprijzen. Het is een vreugde die nooit ophoudt »¹¹.

Pierre herinnerde ons eraan dat activisme een groot gevaar is dat ons dagelijks bedreigt, zeker binnen de Gemeenschap waar we geroepen zijn om onze broers en zussen te dienen, om te evangeliseren, om de naastenliefde te beoefenen ten opzichte van de armsten. Voor hem was het gebed **het tegengif, het geneesmiddel voor die neiging tot activisme**. Alles wat we doen, zelfs met grote gulheid, kan geen vrucht dragen als we geen diepe relatie met Jezus beleven: « Waar het om gaat, zei Pierre, is de Heer, is het innerlijke leven, de aanbidding, het gebed. **Als je niet vanuit het gebed leeft, vanuit de aanbidding, [...], dient de rest nergens toe** »¹². En hij voegde eraan toe: « Ik houd veel van dat "zonder mij kunnen jullie niets doen", want dat is magnifiek, radicaal, [zonder Jezus] kun je niets. Wees dus maar niet ongerust, als ze zeggen dat je niets kunt doen. Je moet dus alles gaan de Heer vragen »¹³.

Voor Pierre Goursat was het gebed niet een formele, gemaakte houding. Het bestond eruit in stilte onder de blik van God te blijven, verenigd met Christus, of het nou languit op zijn bed was, met zijn grote kruisbeeld rustend op zijn borst, of in de kapel neergeknield voor het tabernakel. Voor hem draaide het erom Jezus onder alle omstandigheden aan te kijken, Zijn aanwezigheid in het uitgestelde Heilig Sacrament te erkennen, en in elke persoon die hem om raad kwam vragen. Waar het om ging **was de eenheid met God te beleven, wat het doel is van het christelijk leven**.

II) Het gebed kan verschillende vormen aannemen

De belangrijkste zijn de lofprijzing, het gebed, de eucharistische aanbidding, de voorbede, het smeekgebed, de rozenkrans, het mediteren van het woord van God. Pierre beoefende zei en ik wil jullie nu laten zien wat Pierre kenmerkte als bidder, als aanbidder.

1) HET LEVEN VAN PIERRE GOURSAT WAS DIEP DOORDRONGEN VAN HET MYSTERIE VAN DE EUCHARISTIE

a) De dagelijkse eucharistie was een hoofdzaak, een noodzaak voor Pierre Goursat

Hij ging dagelijks naar de mis, wanneer hij maar kon. Hij beleefde elke mis met een grote intensiteit en straalde de innerlijke goddelijke aanwezigheid die hem vulde uit. De mis was zijn "viaticum", zijn brood voor onderweg, en hij kon niet zonder. Een zus van de Gemeenschap die hem heel goed gekend heeft, zegt: « Het was de concrete manier om zich te verenigen met Christus ». Pierre had een diep geloof in de aanwezigheid van Christus in de mis en gaf dat aan ons door.

Allen die een mis met Pierre Goursat meemaakten, waren erg geraakt door zijn houding van grote ontvankelijkheid. Twee vrouwen van de Gemeenschap, die hem op het einde van zijn leven verzorgden, getuigen dat hij dat intens beleefde, «

8 Sessie in Paray-le-Monial, 23 juli 1975 (E008).

9 Inleiding in Paray-le-Monial tijdens de retraite van de Broederschap van Jezus, augustus 1978 (E031).

10 Inleiding tijdens een sessie in Paray-le-Monial, juli 1977 (E025).

11 Zaterdag 18 juni 1977, inleiding vóór de eerste engagementen binnen de Gemeenschap (E026).

12 Inleiding in Paray-le-Monial tijdens een retraite van de Broederschap van Jezus, 3 augustus 1979 (E039).

13 Inleiding in Paray-le-Monial tijdens een retraite van de Broederschap van Jezus, 31 december 1979 (E043).

volledig geconcentreerd op het mysterie van de Eucharistie », en dat hij « helemaal bij de viering was, zonder enig uiterlijk vertoon, het lichaam volgde het hart ». Op het eind van zijn leven, toen hij erg vermoeid was en moeilijk liep, deed hij veel moeite om voor het tabernakel neer te knielen en daarna met groot respect neer te buigen voor het Heilig Sacrament, het hoofd een beetje gebogen, in een houding van grote nederigheid, zo de radicaliteit van de gave van zijn persoon en zijn liefde aan de eucharistische aanwezigheid te tonen.

b) De eucharistische aanbidding is de verlenging van de mis

Pierre Goursat bad veel: 's ochtends in zijn slaapkamer. Op het einde van de middag en 's avonds na het eten ging hij naar beneden naar de kleine gebedsruimte die op het achterdek van de Péniche was gemaakt in de kelder. Hij bad lange uren, tot heel laat. Hij bleef soms de hele nacht in de aanbidding. In de eucharistische aanbidding rijpten Pierres intuïties, daar putte hij zijn kracht, vond hij de rust en de vreugde om in de aanwezigheid van de Heer te blijven. Hij zei :

« Die vreugde vind je alleen maar echt in de aanbidding van de Eucharistie »¹⁴.

Pierre « omschreef zichzelf als een aanbidder », hij was « een aanbidder op zijn knieën ». En wie hem zo zag bidden, werd geraakt om hetzelfde te doen. Alleen zijn voorbeeld al sprak voor zich.

Pierre verbleef soms een paar dagen bij gezinnen van de gemeenschap, in Parijs of elders in Frankrijk. Een echtpaar dat van hun bisschop toestemming had gekregen om de eucharistie in hun huis te bewaren, was enorm geraakt hem lange uren voor het tabernakel te zien en zei dat « hem te zien bidden ontroerend was », dat hen dat hielp om zich in het gebed te storten en dat hun kinderen, die nog jong waren, er ook erg door gevormd werden.

Veel broers en zussen van de gemeenschap zeggen dat ze hebben begrepen wat het gebed was door naast Pierre te hebben gebeden en te zien hoe hij vervuld was door dat ontmoeten van hart tot hart:

« In de aanbidding, zei Pierre, spreekt de Heer tot ons van hart tot hart en leert ons op zachtmoedige manier, zoals Hij deed bij Maria [van Bethanië]. Zij had het beste deel gekozen. De Heer heeft ons het beste deel laten kiezen »¹⁵.

In het contact met hem, hebben we ontdekt wat het gebed is, hoe belangrijk het is om elke dag een tijd voor persoonlijk gebed te nemen wat ons helpt binnen te gaan in een sterke, intieme relatie van vriendschap met Christus, omdat we beter dat woord van Christus in het Johannesevangelie begrepen:

« Ik noem jullie geen dienaars meer, want de dienaar weet niet wat zijn heer doet, maar u heb ik vrienden genoemd, want Ik heb u alles meegedeeld wat Ik van de Vader heb gehoord. » (Joh. 15, 15).

Pierre wilde dat de mis en de eucharistische aanbidding het fundament van het geestelijk leven van de leden van de Gemeenschap Emmanuel waren. Hij vroeg ons dat waar mogelijk dagelijks te beleven. Door de aanbidding voor het dag en nacht uitgestelde Heilig Sacrament voor te stellen in het hart van alle bijeenkomsten van de charismatische Vernieuwing, zoals in Paray-le-Monial, was Pierre Goursat één van de belangrijkste aanstichters van de hernieuwde waarde die aan de eucharistie werd gehecht in Frankrijk in de jaren '70 en '80, in een periode waar dat helemaal niet meer gebruikelijk was. Mgr de Monléon bevestigt: « Ik denk dat de aanbidding van het Heilig Sacrament in Frankrijk teruggekeerd is dankzij Pierre. Pierre heeft dat geïntroduceerd binnen de Vernieuwing omdat de enige plaatsen waar men nog een beetje aanbad [in Parijs], Montmartre en de rue Gay-Lussac waren »¹⁶.

2) HET BELANG VAN DE LOFPRIJZING DIE HET GELOOF EN DE HOOP VERSTERKT

In de inleiding over de nederigheid heb ik al kort het lofprijzingsgebed aangestipt. Ik zal afmaken wat ik heb gezegd. Pierre beleefde dat gebed van lofprijzing met zijn broers en zussen van de gemeenschap en nam hen mee, stimuleerde hen om God te prijzen. De lofprijzing is vooral een spontaan gebed, een dankzegging, maar het kan ook een vraaggebed zijn dat ons hart opent voor de barmhartigheid. God loven, is zijn Heerlijkheid openbaren, zijn aanwezigheid die in onze levens doorwerkt. Pierre nodigde ons uit om God met kracht de loven om voor de wereld en allen die lijden ten beste te spreken. Pierre onderstreepte dat de lofprijzing de uitdrukking van de hoop is. In de lofprijzing prijzen we God om wat we nog niet gerealiseerd hebben zien worden. Hij moedigde zijn naasten aan om zich aan God toe te vertrouwen in de lofprijzing en zei: « De lofprijzing doet de hoop groeien ».

Paulus spoort ons als volgt aan: « Weest altijd **blij**. Bidt zonder ophouden. **Dankt God voor alles** : dit is het wat God van u verlangt in Christus Jezus » (1 Tess. 5, 16-18). Pierre Goursat legde het belang en de weldaad van het lofprijzingsgebed uit:

« De lofprijzing, of je nu met vreugde zingt of wanneer je lijdt, leert ons beetje bij beetje om onophoudelijk lof te prijzen... Het is het absolute tegengif tegen het kwaad, vooral in de huidige tijd van wanhoop »¹⁷. Hij bevestigde ook: « We moeten echt zoals Paulus zeggen: "Alles vermag ik in Hem die mij kracht geeft" (vgl. Rom 8, 35.37; Fil. 4, 13) [...]. Jezus is midden onder ons en Jezus blijft ons redden. We zijn in de vreugde omdat we al weten dat we praktisch zijn verzezen met Hem, omdat we in de Geest van waarheid zijn gered en de Heer er is, in de liefde. Het is de geschiedenis van de liefde! »¹⁸.

14 Inleiding in Paray-le-Monial tijdens een retraite van de Broederschap van Jezus, begin augustus 1979 (E039).

15 Retraite van de Broederschap van Jezus in Paray-le-Monial, 30 december 1982 (E065).

16 Getuigenis van Mgr Albert-Marie de Monléon, 31 januari 1993.

17 Inleiding van Pierre Goursat, E020, 1976.

18 Inleiding van Pierre Goursat, E050, eind december 1980.

Pierre Goursat was gericht naar de hemel, georiënteerd op het eeuwige leven. Een man die Pierre goed heeft gekend, zei: hij was « visionair, hij keek tegelijk naar de hemel en de aarde en niets leek hem onmogelijk ». Die diepe vreugde die het hart van Pierre bewoog, vond zijn oorsprong in het beschouwen van de hemel want « voor hem was het eeuwige leven de vreugde ». Was voor hem van belang was, was « de deuren van dat eeuwige leven te openen voor de anderen » door hen te helpen zich bewust te worden van de aanwezigheid van de verrezen Christus in hun levens, verwezenlijkt in die Pinkstergenade. Hij hoopte op het eeuwige leven dat voor hem « de volledige lofprijzing was ».

Pierre Goursat riep onophoudelijk op tot hoop, zeggende : « De Heer is goed, je moet vertrouwen hebben ». Hij was ervan overtuigd « dat je door het gebed alles kunt bereiken ». Als iemand moeilijkheden ondervond, een moment van ontmoediging ervaarde, raadde hij hem aan om te gaan bidden en zich aan de Heer toe te vertrouwen, want « voor Hem is niets wanhopig en God kan ons niet in de steek laten ». Pierre communiceerde die hoop die hem vervulde met iedereen, zeker ervan dat God zich ontfermt over zijn kinderen.

Bij tegenslag of weerstand wanhoopde Pierre niet en bleef hij de Heer loven. Hij vertelde een broer die hem na stond over het leven van **Maria van de Menswording**: de school die zij in Québec had gesticht stond in brand. En Pierre legde uit dat zij in extase was, verenigd met God, in de kou en de sneeuw, maar dat ze mensen bleef redden terwijl het gebouw in vlammen opging. Die broer verduidelijkte: « Het geloof van Pierre drukte zich net zo goed in lofprijzing uit in gemakkelijke als in moeilijke zaken, als het meezat of als het tegen zat [...]. Hij stimuleerde de hoop door de lofprijzing want, of het nu goed of slecht ging, hij liet ons lofprijzen. Als ons moreel beneden peil was, zei hij dat we de lofprijzing moesten herpakken om de hoop herboren te laten worden ».

Pierre nodigde hen die moeite hadden om te bidden uit om andere broers en zussen te vinden of om samen door te telefoon lof te prijzen, als ze ver van elkaar vandaan waren, om elkaar te stimuleren. Hij zei:

« Je moet geloven in die onvoorstelbare kracht van het gebed. En werkelijk samen in geloof bidden. Want door het geloof verandert de wereld. En wanneer een gemeenschap bidt zoals jullie daarnet gebeden hebben, ontstaat er een atmosfeer van gebed en liefde. We zijn hier, we zeggen: "Heer, we zullen een half uur geven om bij U te zijn met ons allen omdat we geloven dat U de God van glorie bent, de God van liefde. En we willen U deze eer brengen terwijl de wereld U niet aanbidt, terwijl de wereld volledig in duisternis is. Dus we bidden". En dat is een immense kracht [...] »¹⁹.

3) DE VOORSpraak OF HET SMEEKGEBED

De Katechismus van de Katholieke Kerk zegt: « De voorspraak is een smeekgebed dat nauw aansluit bij het gebed van Jezus. Hij is de enige echte voorspreker bij de Vader ten gunste van alle mensen, van de zondaars in het bijzonder » (n° 2634).

Als Christus « de enige voorspreker » is, is dat omdat Hij zich voor ons heeft overgeleverd voor ons, eens en voor al, op het Kruis (vgl. Heb. 7, 27). De brief aan de Hebreeën preciseert dat Christus de hogepriester is, de Priester bij uitstek, « in staat hen die door Zijn tussenkomst God naderen voor altijd te redden, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten » (Heb. 7, 25).

Jezus verzekert ons: « Alles wat ge in het gebed vraagt, gelooft dat ge het al verkregen hebt, en ge zult het verkrijgen » (Mc. 11, 24). Het gaat er niet om het gebed te herkauwen en onze gebedstijd te vullen door Jezus te overladen met verzoeks-tukken! Hij weet wat we nodig hebben, wat de wereld nodig heeft! Maar Hij wil ons verenigen met Zijn heilswerk, door ons tot voorsprekers te maken. Door de voorspraak keren we ons van onszelf af om allen die lijden en troost nodig hebben aan de Barmhartigheid van God toe te vertrouwen. Tijdens elke zondagsmis bidden we dit gebed om voorspraak. En omdat we vaak erg armzalig zijn, hebben we de Heilige Geest ontvangen die de "Parakleet" is, dat wil zeggen de "Advocaat". Hij verdedigt onze zaak en die van alle mensen bij de Vader. Paulus zeg: « Evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp. Want wij weten niet eens hoe wij behoren te bidden, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen » (Rom. 8, 26-27).

4) EEN VERTROUWVOL GEBED DAT ZICH UIT DOOR DE OVERGAVE AAN DE VOORZIENIGHEID

Pierre had een mateloos vertrouwen in God wat zich vertaalde door het feit dat hij zich volledig in de handen van God neerlegde en zich volledig overgaf aan de Voorzienigheid. Hij was altijd in vrede, zonder onrust, ook in moeilijke situaties, omdat hij in het moment zelf leefde en zich geen zorgen maakte om de dag van morgen, of het nu om geestelijke, praktische of financiële kwesties ging. Pierre leefde heel concreet dit woord van Jezus:

« Weest niet bezorgd voor uw leven, wat ge zult eten of wat ge zult drinken, en ook niet voor uw lichaam, wat ge zult aantrekken. Is het leven niet méér dan het voedsel en het lichaam niet méér dan de kleding? Let eens op de vogels in de lucht: ze zaaien niet en maaien niet en verzamelen niet in schuren, maar uw hemelse Vader voedt ze. Zijt gij dan niet veel méér dan zij? » (Mt. 6, 25-26). Veel voorbeelden illustreren deze overgave aan de Voorzienigheid. Hier volgen enkele voorbeelden:

Pierre Goursat had een oud binnenschip op de kop getikt om mensen aan de rand van de samenleving op te vangen, maar hij had geen geld om het te verbouwen. Hij bad tot de Heer om in de middelen te voorzien. Dankzij verschillende compleet providentiële tegemoetkomingen werden de bouwmaterialen door ondernemingen geschonken, waardoor het werk voortgezet kon worden.

¹⁹ Gemeenschapsweekend, 21 juni 1981 (E056).

Voor de eerste bijeenkomst van de charismatische Vernieuwing in Vézelay in 1974 kwamen we plaatsen en uitrustingen te kort om de honderden verwachte deelnemers te kunnen herbergen en voeden, maar « Pierre was vol vertrouwen ». Hij spoorde de broer van de gemeenschap die verantwoordelijk was voor de organisatie aan en zei : « Maak je geen zorgen, het zal doorgaan ». En inderdaad, alles wat nodig was kwam binnen enkele weken op providentiële manier tot stand.

In 1976 bad Pierre Goursat tot Maria om een huis voor de Gemeenschap in Lourdes. Binnen een paar dagen werd hij verhoord.

Ik breng de intieme band van Pierre met Maria in herinnering. Ik meld hier alleen dat hij veel belang hechtte aan **het rozenkransgebed**. Pierre had altijd een rozenkrans bij zich. Hij bad die heel intens en met volle aandacht, wat veel indruk op ons maakte. Hij begon en eindigde zijn afspraken, zijn werkvergaderingen en zijn inleidingen altijd met een “Wees-groetje”.

5) HET OVERWEGEN VAN HET WOORD VAN GOD

Pierre nam elke dag aan het begin van de ochtend tijd om op zijn kamer in de Bijbel te lezen. Hij had een groot begrip, een fijnzinnige kennis en grote diepte in het verstaan van het Woord van God. Iemand die in de jaren '70 veel naar de gebedsgroepen van Emmanuel kwam, zei: « Pierre dronk het Woord van God in, hij las het, het was zijn licht en hij putte er zijn kracht uit ». Tot aan het einde van zijn leven had Pierre Goursat altijd een Bijbel bij zich en als hij ergens heen ging, droeg hij een klein “zakbijbeltje” bij zich. Een zus van de Gemeenschap die met hem samenwerkte op de Péniche onderstreepte: « Het Woord van God was enorm belangrijk voor hem [...]. Hij consumeerde het Woord niet, hij beleefde het ». Al zijn geestelijke gesprekken stonden in het teken van het Woord van God, waar hij vol van was en wat hij uit zijn hoofd citeerde. Hij verwees er steeds naar en spoorde ons aan om het te lezen, het te overwegen en in praktijk te brengen. Pierre droeg ons die liefde voor de Schrift over. **Pierre Goursat** onderstreepte het belang om je gebed te voeden door geestelijke lezing en het overwegen van de Schrift. Hij schreef: « *Op een dag hebben al die woorden die ik wel honderd keer gehoord heb opeens een aangrijpend effect op me. De woorden van Jezus zijn woorden van leven* »²⁰.

Pierre nodigde ons dus uit om dat wat God tegen ons zegt (in ons persoonlijke leven en in ons leven binnen de Gemeenschap) serieus te nemen en de woorden te herlezen om de betekenis ervan te begrijpen. In de gebedsgroep van Maria Tenhemelopneming, die in 1973 in Parijs was begonnen, kwamen een aantal jaar veel mensen bij elkaar. Binnen een paar weken verkommerde die en Pierre besloot daar te stoppen. Hij legde vervolgens uit dat de Heer veel woorden had gegeven over de evangelisatie maar dat de verantwoordelijken en de deelnemers die niet serieus hadden genomen.

In 1977 stelde Pierre Goursat Florence Servois, een lid van de Gemeenschap, voor om naar de Verenigde Staten te gaan om deel te nemen aan een retraite van een katholieke charismatische gemeenschap. Elke ochtend werden de deelnemers uitgenodigd om het Woord van God dat zij persoonlijk hadden ontvangen te delen. Florence was enorm geraakt door die ontdekking. Terug in Parijs vertelde ze Pierre wat ze had meegemaakt en hij was daar ook erg door aangesproken. De volgende dag zei hij: « *Nu gaan wij dat ook doen* ».

Pierre stelde meteen in dat degenen die op de Péniche werkten elke dag het Woord deelden. Zo werd ook het delen van het Woord geïntroduceerd bij de huiskringbijeenkomsten van de Gemeenschap. Pierre vroeg iedereen om een « boekje voor Woorden » aan te schaffen om de woorden van de Schrift die we in het gebed ontvingen en die ons hadden geraakt op te schrijven.

Hij legde uit : « *Als je het Woord dat ons raakt, waardoor we zijn vervuld, deelt, geven we geen commentaar of preek. We moeten laten zien waarin het Woord ons bekeert, waarin het ons hart naar de Heer wendt* ».

Pierre overwoog, « herkauwde » dezelfde verzen uit de Schrift en bad ze wekenlang. Ik heb jaren met Pierre samengeleefd. Hij was altijd erg geraakt door het volgende vers van Jesaja: « *Wees niet bevreesd, Jacob, gij wormpje, gij wichtje Israël* » (Jes. 41, 14), en wekenlang deelde hij steeds in de huiskring: « *Ik ben een armzalig wormpje en daar ben ik blij om!* ». Op het einde van zijn leven deelde hij steeds hetzelfde woord: « *God is liefde* ».

Het einde van het leven van Pierre Goursat : het onderdompelen in het gebed

Nadat hij eind 1985 de verantwoordelijkheid voor de Gemeenschap had neergelegd, opende zich een nieuwe fase voor Pierre Goursat. Zijn laatste levensjaren waren een onderdompeling in de stilte en het gebed, waarin Pierre Goursat zich voorbereidde op de ontmoeting met God. « Hij werd door het gebed geïmpregneerd, hij ging echt een geestelijke weg ». Een broer van het eerste uur van de Gemeenschap zei: « Toen Pierre de verantwoordelijkheid voor de Gemeenschap losliet, begon hij steeds meer te aanbidden [...]. Ik denk dat hij in de contemplatieve stilte van Johannes trad. Je voelde zijn vredigheid, hij zei niets meer [...] ».

Vanaf dat moment ging Pierres gezondheid steeds verder achteruit. Hij bad steeds meer en bracht veel tijd door in aanbidding in de kapel van de Péniche. **Ik ga jullie wat vertellen over het einde van het leven van Pierre Goursat wat voor hem een belangrijke fase was omdat, toen hij** de taak van Moderator in december 1985 overdroeg, hij zich steeds meer in het gebed onderdompelde. Pierre bleef op de Péniche wonen midden tussen alle activiteiten en droeg dat allemaal in gebed. Het was een nieuwe fase in zijn leven die zich zo aan hem openbaarde.

20 Aantekeningen ter voorbereiding van een inleiding, eind 1971 (M02).

Ik zal jullie een kleine anekdote vertellen. In 1989 brak Pierre in Paray-le-Monial zijn dijbeenhals en daarna bleef hij in Paray-le-Monial. Een jonge broer van de Gemeenschap was chirurg in Tours en dus werd Pierre naar Tours gestuurd om door hem geopereerd te worden. Hij opereerde hem; de operatie was goed verlopen; Pierre herstelde langzaam en die broer van de Gemeenschap moest veel patiënten bezoeken en kwam elke ochtend Pierre dagzeggen en wat nieuws uitwisselen en kijken hoe hij het maakte. Op een dag was hij enorm geraakt door een opmerking van Pierre die hem vroeg: « wat doe je vandaag? », Etienne antwoordde hem: « Nou ik ga naar mijn spreekuur » Pierre reageerde en antwoordde Etienne: « Ne, je gaat naar ons spreekuur ». Etienne begreep daardoor dat Pierre alle zieken die daar waren in zijn gebed droeg. Hoewel hij erg vermoeid was en wegwijnde, was hij vol naastenliefde en wist dat de Heer zijn gebeden kon verhoren.

Toen hij in 1990 niet meer de trap af kon naar de kapel, ontving hij de toestemming om op zijn slaapkamer een klein tabernakel te hebben waarin de Heer aanwezig was. Een zus van de Gemeenschap die hem in die tijd verzorgde op de Péniche was erg geraakt door de vrede van Pierre die ondanks de verslechtering van zijn gezondheid nooit klaagde. Ze zei: « Hij was altijd in gebed [...]. Je voelde dat hij een grote intimiteit met de Heer had ».

Conclusie : het gebed was de bron van het vuur van Pierre Goursat 's missie

Ik heb laten zien hoe fundamenteel en levendig het persoonlijke gebed voor Pierre Goursat was en dat het als doel de vereniging met God had. Die lange gebedstijd die Pierre elke dag nam, is de sleutel om de grote geestelijke en missionaire vruchtbaarheid die hij had te begrijpen, hoewel hij van jongsaf aan ziek was en zijn hele leven een erg slechte gezondheid had. Het is uit het gebed, met name in de eucharistische aanbidding, dat Pierre zijn lichamelijke kracht en apostolische ijver.

Zoals verschillende leden van de Gemeenschap getuigen was voor Pierre « de missie onlosmakelijk verbonden met de relatie met Christus », « het innerlijke leven drukte zich uit in het apostolische leven [en] het apostolaat kwam voort uit het aanschouwen van Christus ».

Pierre Goursat was erg geraakt door het lezen van het boek, *Les récits d'un pèlerin russe (Samenvattingen van een Russische pelgrim, uit de negentiende eeuw)* dat spreekt over "het gebed van het hart", een juweel van de orthodoxe spiritualiteit. Pierre legde aan ons uit: « Het gebed van het hart is dat echte vuur, dat vuur dat van liefde brandt. Dat vuur wordt zo goed geschonken, dat je zonder inspanning gaat bidden »²¹. In de volgende inleidingen zullen we proberen te verdiepen hoe dat brandende liefdevuur dat Pierres hart verteerde aan de wieg stond van zijn compassie en zijn ijver voor het heil van de zielen.

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com